Dankbaarheid

Op haar vrije avond maakt verpleegkundige **Mendy Holtslag** zich zorgen over een terminaal zieke cliënt. Ze besluit contact op te nemen met zijn dochter.

tekst **Mendy Holtslag** illustratie **Annelien Smet**

Anderhalf jaar geleden had ik al intensief voor deze cliënt gezorgd. Daardoor was er een band ontstaan tussen hem, zijn familie en mij. Nu hij terminaal ziek is, zit het me dan ook niet lekker dat hij tot de volgende ochtend moet wachten om te worden aangesloten op een morfiepomp. Ik stuur zijn dochter een berichtje: 'Als de pompen vanavond nog binnenkomen, wil ik je vader best aansluiten, ook al ben ik vanavond niet aan het werk'. Ze belt me op en zegt: 'Mendy, het gaat niet goed. Ik denk dat hij snel gaat overlijden en er is verder niemand bij.' Ik ren naar boven om me om te kleeden, zeg tegen mijn vriend: 'Ik ben even nodig, zo terug' en spurt de deur uit.

Vrede

Ik loop de huiskamer in en zie de familie rond het

bed van meneer staan. In één oogopslag zie ik dat hij een strijd aan het leveren is. Omdat de pompen er nog niet zijn, bel ik meteen de huisarts. Ik mag nogmaals morfine toedienen, maar waarschuw de familie dat het zou kunnen dat meneer snel daarna overlijdt. Ieder-

een heeft daar vrede mee. Naarmate de tijd verstrijkt zie ik meneer steeds rustiger worden. Zo'n anderhalf uur later overlijdt hij rustig in het bijzijn van zijn vrouw en dochters. Ik sluit zijn ogen en mond terwijl ik tegen hem blijf praten.

Intiem

In overleg met de familie bel ik de huisarts om haar te informeren en om te komen schouwen. Ondertussen komen er kleinkinderen bin-

nen om afscheid te nemen van opa en wordt er druk heen en weer gebeld. De familie betreft mij overal bij. Er heerst een gevoel van berusting en verdriet, en ik voel me toch wat ongemakkelijk om deel uit te maken van dit intieme moment. 'Zal ik anders maar gaan?', zeg ik. 'Dit is toch meer een moment tussen jullie.' 'Nee hoor, lieverd', is het antwoord. 'Je hoort erbij en we zijn zo blij dat je er bent.'

Dankbaar

In de tuin haalt de familie herinneringen op en wordt er gelachen. Meerdere keren spreken ze hun dankbaarheid uit naar mij, mijn collega's en de organisatie waar ik voor werk. Na flink wat knuffels en dankjewels besluit ik te vertrekken. Onderweg in de auto bedenk ik dat zij dankbaar waren dat ik er was, maar dat ik net zo dankbaar ben dat ik er op deze manier voor ze kon zijn. Sterfgevallen maak ik regelmatig mee, maar dat de familie me op deze manier erbij betreft, dat heb ik in die bijna 20 jaar als verpleegkundige nog nooit meegemaakt.

'Je hoort erbij en we zijn zo blij dat je er bent'